

Sygn. akt IV CSK 37/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku D. S.
przy uczestnictwie J. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i orzeka, że wnioskodawca i uczestnik postępowania ponoszą
koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym
udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez Wnioskodawcę skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c.

Sformułowane w ujęciu strony skarżącej na s. 3 i 4 zagadnienia nie odpowiadają wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzają się one do ogólnikowego zasygnalizowania w postaci dwóch obszernych pytań pewnych kwestii procesowych, do których trudno, ze względu na ich nieprecyzyjne sformułowanie, ustosunkować się. Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionych zagadnień nie osadza na s. 3 i 4 w uzasadnieniu wniosku w pogłębionym kontekście prawnym, aczkolwiek, skoro mają one cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie ich w płaszczyźnie zaprezentowanej analizy jurystycznej.

Również obie przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. nie zostały wykazane. Skarżący nie wskazał bowiem uzasadnienia występowania przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c., a Sąd Najwyższy, działając z urzędu, nie dopatrywał się wystąpienia nieważności postępowania.

Ponieważ skarżący twierdzi także, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie przedstawia, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle tego uzasadnienia (s. 3 i 4) jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów – a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających

przewodzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach – ogranicza się do powielania zarzutów sformułowanych w ramach obu podstaw kasacyjnych.

Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

aj